

— — — — —

Why? Why? Why?

Malý Mikuláš

Malý Mikuláš

Pôvodný názov: *Le Petit Nicolas*

© 2013 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie: 1960

Preklad © Beata Panáková, 2007, 2018

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2012, 2018

ISBN 978-80-556-3572-9

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Malý Mikuláš

slovar

Mikuláš

Je super!

Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz

Najlepší žiak z triedy
a učiteľkin miláčik,
my ho veľmi radi nemáme.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael

Má pišťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery pästou
rovno do nosa.

Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú

Stará mama
Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje na všetkom,
čo poviem.

Bujón

To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

Učiteľka

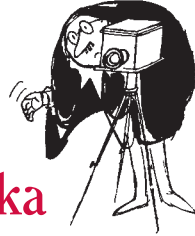
Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Obsah

Vzácná pamiatka.....	9
Kovboji.....	17
Bujón.....	25
Futbal.....	33
Bol u nás inšpektor.....	41
Rex.....	49
Džodžo.....	57
Úžasná kytica.....	63
Žiacke knižky.....	71
Julinka.....	79
Nacvičovali sme privítanie.....	87
Fajčím.....	95
O Palčekovi.....	103
Bicykel.....	111
Som chorý.....	119
Výborne sme sa zabávali.....	127
Na návšteve u Alojza.....	135
Pán Blen nemá rád slnko.....	143
Odchádzam z domu.....	151
Biografie a bibliografie.....	158

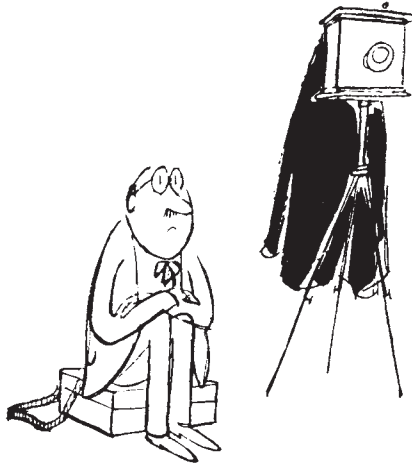

Vzácná pamiatka

Dnes ráno sme všetci prišli do školy v dobrej nálade, lebo sa budeme fotografovať a triedna fotografia nám ako vzácna pamiatka zostane na celý život. Tak nám povedala učiteľka. A ešte nám povedala, aby sme sa ráno poriadne umyli a učesali.

Na školský dvor som vkročil s kilom gélu na hlave. Boli tam už všetci spolužiaci a učiteľka práve hrešila Kazimíra, ktorý prišiel preoblečený za Maršana. Kazimírov ocko je veľmi bohatý a kupuje mu všetky hračky, na ktoré si spomenie. Kazimír učiteľke povedal, že sa buď dá vyfotografovať ako Maršan, alebo odíde preč.

Už tu bol aj fotograf s fotoaparátom a učiteľka mu povedala, nech sa poponáhľa, aby sme nezmeškali hodinu matematiky. Alojz, najlepší žiak triedy a učiteľkin oblúbenec, povedal, že by

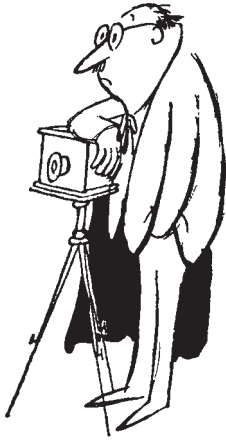
to bola škoda, lebo matematiku má rád a navyše má vyrátané všetky príklady.

Hugo, najsilnejší chalan v triede, chcel Alojzovi jednu vraziť do nosa, ale Alojz nosí okuliare, preto mu nemôžeme jednu vraziť tak často, ako by sme chceli. Učiteľka na nás kričala, že sme neznesiteľní a že ak neprestaneme, nebude žiadne fotografovanie, ale vyučovanie.

A vtom fotograf povedal: „No, no, no, len pokoj, pokoj. Ja to s deťmi viem, všetko pôjde ako hodinky.“

Fotograf nám kázal vytvoriť tri rady. Prvý rad mal sedieť na zemi, druhý rad sa mal z oboch strán rozostaviť okolo učiteľky, ktorá sedela na stoličke, a tretí rad mal stáť vzadu na debničkách. Fotograf to mal dobre vymyslené.

Po debničky sme museli ísť do školskej pivnice. Bola to psina, lebo v pivnici bola takmer úplná tma. Rafael si navliekol na hlavu staré vrece a vykrikoval: „Húhú! Som strašidlo!“

Potom prišla učiteľka. Netvárila sa veľmi nadšene, tak sme upaľovali aj s debničkami von. Zostal tam len Rafael s vrecom na hlave. Nevidel, čo sa deje, a ďalej vykrikoval: „Húhú! Som strašidlo!“ Keď mu učiteľka vrece stiahla, poriadne sa zľakol.

Keď vyšli na dvor, učiteľka pustila Rafaelovi ucho a rukou si prešla po čele.

„No a teraz ste celí čierni,“ lamentovala.

Naozaj, pri tom bláznení v pivnici sme sa trochu zašpinili. Učiteľka vyzerala dosť nešťastne, ale fotograf jej povedal, že sa nič nedeje, veď kým porozkladá debničky a stoličku, stihneme sa umyť. Okrem Alojza mal čistú tvár iba Kazimír, lebo mal na hlave marťanskú helmu, ktorá vyzerala ako guľaté akvárium.

„Vidíte,“ povedal Kazimír učiteľke, „keby všetci prišli oblečení ako ja, nič by sa nestalo.“

Učiteľka by ho najradšej vyťahala za uši, ale cez helmu sa k nim nedostala. Marťanský skafander je skvelá vec!

Vrátili sme sa umytí a učesaní. Boli sme aj trochu mokří, ale fotografovi to bolo fuk, lebo to na fotografii vidieť nebude.

„Tak čo, decká,“ povedal, „chcete urobiť pani učiteľke radosť?“

Odpovedali sme, že áno. Máme našu učiteľku veľmi radi, je na nás veľmi dobrá. Kým ju, samozrejme, nenaštujeme.

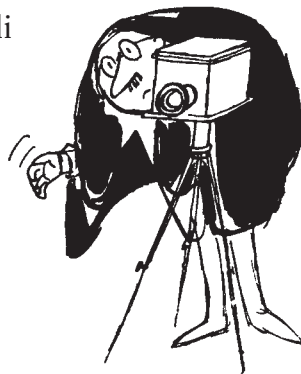
„Tak sa postavte každý pekne na svoje miesto,“ povedal fotograf. „Najvyšší vyskočia na debničky, strední si stanú do stredu a najmenší si sadnú na zem.“

Poslúchli sme a fotograf sa pustil učiteľke vysvetľovať, že s deťmi treba mať trpezlivosť, ale učiteľka si ho nemohla vypočúť do konca. Musela zasiahnuť, lebo všetci sme chceli stáť na debničkách.

„Jediný vysoký som tu ja!“ kričal Hugo a sácal všetkých, čo sa driapali na debničky. Kazimír sa nedal, Hugo ho tresol pästou po helme a poriadne sa pritom udrel. Trvalo nám hodnú chvíľu, kým sme potom spoločnými silami Kazimírovi stiahli z hlavy narazenú helmu.

Učiteľka nás varovala, že ak neprestaneme, pôjdeme do triedy na hodinu matematiky, tak sme skrotli a začali sme sa zoraďovať. Kazimír podišiel k fotografovi a opýtal sa ho: „Čo to máte za aparát?“

Fotograf s úsmevom odvetil: „To je skrinka, z ktorej vyletí vtáčik, vieš, drobček.“

„Je to starý črep,“ vyhlásil nafúkanec Kazimír. „Ja som dostal od ocka fotoaparát s clonou, objektívom s krátkou ohniskovou vzdialenosťou, teleobjektívom a, samozrejme, s filtrami.“

Fotograf sa prestal milo usmievať a Kazimírovi prikázal, aby sa vrátil na svoje miesto.

„A máte aspoň fotobunku?“ opýtal sa Kazimír.

„Posledný raz ti vravím, prac sa na miesto!“ okríkol ho fotograf, ktorý odrazu akosi znervóznel.

Konečne sme boli zoradení. Ja som sedel na zemi vedľa Aurela. Aurel je môj najlepší kamarát, je tučný a stále sa napcháva. Aj teraz jedol lekvárový chlieb a fotograf mu povedal, aby prestal prežúvať, ale Aurel odvrkol, že predsa nemôže byť hladný.

„Odlož ten chlieb!“ skríkla učiteľka, ktorá sedela tesne za ním. Aurel sa strhol a chlieb mu capol na košeľu.

„To sa podarilo,“ zahundral a snažil sa zoškrabať lekvár krajcom chleba.

Učiteľka povedala, že sa nedá nič robiť, Aurel sa musí postaviť do posledného radu, aby mu nebolo vidieť fľak na košeli.

„Hugo,“ povedala, „vymeň si s kamarátom miesto.“

„On nie je môj kamarát,“ odvrával Hugo, „a nevymením si s ním miesto. Nech sa postaví chrbtom a nebude vidieť ani fľak, ani jeho tučný ciferník.“

Učiteľka sa naštvála a dala Hugovi za trest dvadsaťkrát napísať: Nesmiem odmietnuť prenechať svoje miesto kamarátovi, ktorému spadol na košeľu lekvárový chlieb.

Hugo bez slova zliezol z debničky a vliekol sa do prvého radu, Aurel zas zamieril do posledného radu.

Neprešlo to celkom hladko, lebo keď okolo seba prechádzali, Hugo dal Aurelovi päťou do nosa. Aurel chcel Huga kopnúť, ten sa šikovne uhol a kopanec schytil Alojz, našťastie nie do okuliarov. No Alojz sa aj tak rozplakal, jačal, že nič nevidí, že ho nikto nemá rád a najradšej by umrel. Učiteľka ho tíšila, utrela mu nos, uhladila vlasy a dala Aurelovi trest. Mal stokrát napísať: Nesmiem biť kamaráta, ktorý nevyhľadáva šarvátky a nosí okuliare.

„Správne,“ povedal Alojz. A tak učiteľka fukla trest aj jemu. Alojz bol taký prekvapený, že sa ani nerozplakal.

Učiteľka začala rozdávať tresty na všetky strany, každý mal niečo stokrát napísať. Nakoniec nám povedala: „Teraz sa láskavo upokojte. Keď budete slušní, odpustím vám všetky tresty. Takže zaujmite miesta, pekne sa usmievajte a pán fotograf nám urobí krásnu fotografiu!“

Nechceli sme ju sklamať, poslúchli sme, všetci sme sa usmievali a pózovali.

No zo vzácnej pamiatky na celý život aj tak nič nebolo, lebo fotograf bol fuč. Potichu sa vyparil.

Hore, zľava doprava: Martin (práve sa pohol), Kohút, Epeda, Bombal, Rafael, Adalbert, Hugo, Šampus, Sliepka, Svetený, Dudok, Meluzin.

V strede: Pankrác Žanony, Servác Žanony, Fujak, Dukát, Halagarda, Divil, Driapsa, de Fudaly, Pipiška, Kazimír, Lahoda, Mudrák, Šalamún.

Posediačky: Trtol, Cifra, Hanibal, Drakul, Podivín, učiteľka, Alojz,

Mikuláš, Motaj, Bubelini, Faribol, Frčka, Aurel a Sabršul

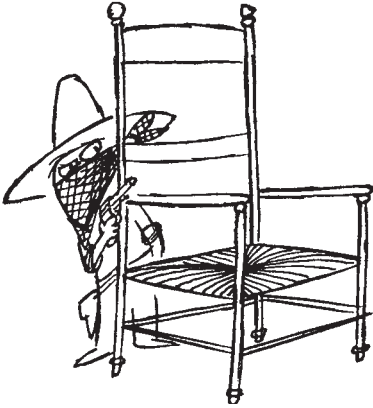
(ktorého potom vylúčili zo školy).

Kovboji

Pozval som kamarátov, aby poobede prišli k nám, že sa budeme hrať na kovbojov. Všetci prišli perfektne vyzbrojení. Rafael rozbalil kompletnú policajnú výbavu, čo dostal od ocka: čiapku, putá, revolver, biely obušok a dopravnú píšťalku. Hugo si rozložil starý skautský klobúk po staršom bratovi, opasok s radom drevených patrónov a dve puzdrá s parádnymi koltmi, ktoré mali pažby z rovnakej kosti ako pudrenka, čo ocko kúpil mame, keď sa povadili, lebo mama povedala, že sa jej pripálilo mäso len preto, že ocko prišiel neskoro domov. Aurel bol Indián, mal drevený tomahavk, na hlave čelenku s perami a vyzeral ako veľikánske kura. Kazimír, ktorý sa rád preoblieka a bohatý ocko mu kúpi všetko, čo si zmyslí, prikvitol ako naozajstný kovboj

v jelenicových nohaviciach, koženej veste, károvanej košeli, širokom klobúku, s koltmi na kapsle a príšerne špicatými ostrohami.

Ja som mal čiernu masku, ktorú som dostal na fašiangový karneval, pušku so šípkami a okolo krku červenú šatku z maminho starého šálu. Paráda! Boli sme v záhrade a mama nám pove-

dala, že nás zavolá na olovrant.

„Takže,“ začal som, „ja som mladý hrdina a mám bieleho koňa, vy ste banditi a ja vás nakoniec zneškodním.“

Ostatní boli proti. Je hlúpe, že keď sa hrám sám, je to otrava, ale keď nás je viac, ostatní sa stále hádajú.

„Prečo by som ja nemohol byť mladý hrdina,“ rozčuľoval sa Hugo, „a prečo by som aj ja nemohol mať bieleho koňa?“

„S takým ciferníkom nemôžeš byť mladý hrdina,“ povedal Aurel.

„Drž zobák, Indián, lebo ťa kopnem do trtáča!“ povedal Hugo, ktorý je z nás najsilnejší a najradšej rozdáva údery do nosa, preto ma ten trtáč trochu prekvapil, ale Aurel sa zase fakt podobal na veľikánske kura.

„Ja budem každopádne šerif,“ vyhlásil Rafael.

„Šerif?“ posmieval sa mu Kazimír. „Kde si videl šerifa so šiltovkou? Nedaj sa vysmiať!“

To sa Rafaelovi, ktorého ocko je policajt, vôbec nepáčilo.

„Môj oco nosí šiltovku a nikto sa mu nevysmieva!“

„Ale keby sa takto doriadil v Texase, všetkým by bol na smiech,“ povedal Kazimír a Rafael mu strelil zaucho. Kazimír spadol na zadok a kolt mu vystrelil: Pif-paf!

Rafael sa chytil za brucho, vystrúhal sériu grimás, zvalil sa na zem a povedal: „Dostal si ma, kojot, ale pomste neujdeš!“

Ja som klusal po záhrade, plieskal som sa po zadku a poháňal sa do čoraz rýchlejšieho cvalu, keď ku mne pribehol Hugo.

„Zosadni,“ povedal, „bieleho koňa budem mať ja!“ a dal mi päšťou do nosa.

Rafael z plných pľúc zapískal na policajnej píšťalke. „Si zlo-dej koní,“ obvinil Huga, „a v Kansas City zlodejov koní čaká šibenica!“

Vtom sa s krikom prihnal Aurel: „Moment! Nemôžeš ho obe-siť! Šerif som ja!“

„Odkedy, ty operenec?“ opýtal sa Rafael.

